

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: I.P., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1.8.2014, č.j. MV-39888-12/SO-2012,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 8.2.2012, č.j. OAM-14155-10/TP-2011, jímž byla podle ust. § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu na území ČR z důvodu nesplnění podmínky pěti let nepřetržitého pobytu na uvedeném území. Žalobce odůvodnil žalobu následovně:

Žalobce v žalobě, stejně jako v průběhu správního řízení, zejména v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jako stěžejní námitku uplatnil svůj názor, že se správní orgán měl zabývat charakterem cest, které byly důvodem jeho nepřítomnosti na území ČR (dále jen „území“). Zároveň žalobce uvedl, že je podle jeho názoru možný jediný výklad ust. § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to, že: „*do doby pobytu podle odst. 1 se započítávají i období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí*“ s tím, že podle jeho názoru jediný ústavně konformní výklad tohoto ustanovení je takový, že do doby pobytu na území se započítává **každé** období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí, bez omezení celkové doby nepřítomnosti cizince na území. Závěry správního orgánu ohledně důkazního břemene jsou nesprávné, správní orgán měl vyzvat žalobce k vyjádření za účelem zjištění charakteru zmíněných cest žalobce mimo území. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Žalovaný se ztotožnil s obsahem rozhodnutí správního orgánu a žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce je povinen uvést žalobní námitky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. rozsudek NSS ze dne 28.5.2003, č.j. 5 A 27/2000-49). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.1.2007, č.j. 8 Afs 55/2005-74, dále i srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17.2.1995, č.j. 6 A 15/94 39, SP č. 136). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud jen v obecné rovině. Není totiž úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „*jinou vadou řízení před soudem*“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené

rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přešůpek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady *ne bis in idem*, aplikace zásady „*non-refoulement*“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací - srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. *ex officio*, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Van de Hurk v. Nizozemí*). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomů do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně a z rozhodnutí žalovaného, správní orgány posuzovaly žádost žalobce v řízení, jehož předmětem bylo rozhodnutí o tom, zda žalobce splnil zákonné podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR. Správní orgán I. stupně ze záznamů uvedených v cestovním dokladu zjistil, že žalobce pobýval mimo území v období zde uvedených, přičemž celková doba pobytu mimo území činila 363 dní, tedy přesahovala dobu 10 měsíců. Mezi účastníky zároveň nebylo sporu o tom, že žalobce legálně pobýval na území od 17.1.2005 do 23.11.2011, tj. do dne podání žádosti o povolení k trvalému pobytu, přičemž pro účely správního řízení o této žádosti bylo vzato v úvahu období 5 let tomuto datu předcházející, tj. od 23.11.2006 do 23.11.2011, když podle ust. § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu „na žádost vydá cizinci po 5 letech nepřetržitého pobytu na území“. Mezi účastníky však bylo sporné to, jakým způsobem posoudil správní orgán doby nepřítomnosti žalobce na území ČR z hlediska posouzení, zda byly splněny další zákonné podmínky pro vydání zmíněného rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

Podle § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců se *„do doby pobytu podle odstavce 1 započítávají i období nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců, a dále období nepřítomnosti cizince na území, které nepřesáhlo 12 po sobě jdoucích měsíců, pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Nepřetržitost pobytu je dále zachována, pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává“*.

V tomto ustanovení zákona o pobytu cizinců jsou z hlediska zápočtu období nepřítomnosti cizince na území za účelem posouzení zákonné podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu na území (§ 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) uvedeny 3 způsoby zápočtu období nepřítomnosti cizince na území. První z nich se týká tohoto období bez určení důvodu nepřítomnosti cizince na území, tj. do zmíněného pětiletého období nepřetržitého pobytu cizince na území (§ 68 odst. 1 cit. zákona) se započítává doba nepřítomnosti cizince na území v průběhu této doby pobytu, *„pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců, a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 10 měsíců“*. Druhým způsobem je pak určení možnosti zápočtu doby nepřítomnosti cizince na území s přihlédnutím k důvodu této nepřítomnosti, tj. *„pokud byl cizinec pracovně vyslán do zahraničí“*. Tento druhý způsob tedy umožňuje zápočet období nepřítomnosti cizince na území, který byl pracovně vyslán do zahraničí, přičemž toto období nesmí přesáhnout 12 po sobě jdoucích měsíců. Konečně je zde zakotven třetí způsob zápočtu období nepřítomnosti cizince na území, a to rovněž s přihlédnutím k důvodu této nepřítomnosti (těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění nebo studium nebo odborné školení). V projednávané

věci aplikovaly správní orgány I. stupně první způsob určení zápočtu doby nepřítomnosti, tj. bez přihlédnutí k důvodu této nepřítomnosti. Žalobce se však domáhal toho, že správní orgán se měl ex officio zabývat důvodem této nepřítomnosti, resp. jím absolvovaných cest, když měl zjišťovat, zda se „čistě náhodou“ nejednalo o případ druhého způsobu určení zápočtu doby nepřítomnosti, tedy v případě žalobce měla být tato doba hodnocena jako doba, kdy byl žalobce jako cizinec pracovně vyslán do zahraničí. Tento svůj názor uplatnil žalobce již v odvolání, proto bylo podstatné, jakým způsobem se s ním vypořádal žalovaný.

Žalovaný vycházel z názoru, že řízení o této žádosti je řízením návrhovým, které se „neřídí zásadou vyšetřovací“, a že je tedy „v zájmu žadatele, aby v zájmu kladného vyřízení své žádosti poskytl správnímu orgánu veškerou součinnost ke zjištění rozhodných skutečností pro udělení povolení k trvalému pobytu“. Žalovaný tedy vycházel z názoru, že když žalobce „žádným způsobem nedoložil doklad prokazující důvod jeho nepřítomnosti na území ani v rámci řízení před ministerstvem vnitra a ani v rámci odvolacího řízení“, tak v takovém případě musel vycházet správní orgán z cestovního dokladu jako veřejné listiny, z níž důvod nepřítomnosti žalobce nevyplývá.

Se závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně se krajský soud zcela ztotožňuje.

Je nepochybné, a ostatně ani žalobce to v žalobě nezpochybnil, že řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu cizince na území je řízením zahajovaném na návrh (§ 82 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, dále jen „správní řád“). Žalobce tak tíží nejen břemeno tvrzení v tomto řízení, ale i břemeno důkazní.

Podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v I. stupně určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Smyslem tohoto ustanovení je nepochybně zefektivnění správního řízení a je „beze sporu případné u řízení zahajovaných na návrh, tedy v řízeních o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně namístě; je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Nemožnost přinášet nová tvrzení a návrhy důkazů v odvolání je tak jen důsledkem žadatelovy nečinnosti a nedostatečného poskytování součinnosti správnímu orgánu I. stupně“ (srov. rozsudek NSS ze dne 4.11.2009, č.j. 2As 17/2009-60). Pokud tedy žalobce „vyčítá“ správním orgánům, že se „nezabývaly“ charakterem cest žalobce mimo území ČR, tak v podstatě kritizuje svůj vlastní přístup k dané věci. Bylo totiž na něm, aby správnímu orgánu předložil tvrzení a označil důkazy za účelem konkretizace důvodu těchto cest, tj. zda se „čistě náhodou“ nejednalo o cesty do zahraničí, na které byl pracovně vyslán ve smyslu ust. § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ostatně, krajskému soudu není jasné, jak by správní orgány měly ex offio, tj. bez součinnosti žalobce, zjišťovat, co bylo důvodem zmíněných cest žalobce mimo území ČR, tedy jaké podklady by si měl správní orgán za tímto účelem opatřit. Jestliže sám žalobce tento důvod cest ve správním řízení nespecifikoval a neoznačil k tomuto tvrzení důkazy, tak správní orgán musel vycházet jen z těch podkladů, které mu byly dostupné, a z těch nevyplývá, že se jednalo o nepřítomnost žalobce na území z důvodu, že byl „pracovně vyslán do zahraničí“. Ostatně žalobce ani v žalobě nic takového netvrdil a neprokazoval. Proto v dané věci nebylo možné aplikovat výše uvedený druhý způsob určení započtení doby nepřítomnosti cizince na území, když správní orgán správně aplikoval výše zmíněný první způsob, když z podkladu

založeného ve správním spisu (cestovní doklad) zjistil, že celková doba nepřítomnosti žalobce na území přesáhla v uvedeném pětiletém období 10 měsíců, čili nebyla splněna zákonná podmínka pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně a potažmo žalovaný postupovaly proto v souladu s platnou právní úpravou, přičemž vzhledem k zásadě zákonnosti naplněné v dané věci nebylo vůbec možné ani teoreticky uvažovat o neústavně konformním výkladu předmětného ustanovení, jelikož tu část ust. § 68 odst. 3 (výše zmíněný druhý způsob určení doby nepřítomnosti) nebylo vzhledem k podkladům rozhodnutí možné vůbec aplikovat, tedy nebylo v tom případě ani možné logicky zkoumat ústavně právní problematiku této části zmíněného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Žaloba tak v podstatě obsahuje námitky, které jsou, obrazně řečeno, „*střelbou mimo terč*“.

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, a musel ji proto zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 7. ledna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová